

disse var 3 207 tyske. Enhver vil kunne indse, at alle dette Fags Arbejdere med største Lethed vilde kunne beskæftiges, hvis der havde været nogen Regulering paa dette Omraade.

Med Hensyn til et andet Fag, nemlig Rejsetøjsindustrien, hvor man altid har haft en Import, da der er visse Galanterivarer, som vi ikke selv har kunnet fremstille, stiller Forholdet sig saaledes, at man i 1913 havde en Import af 1 047 000 Kr. Denne Import gik i 1921 op til 4 035 000 Kr., og i 1922 var den ca. 5 Millioner. Det vil med andre Ord sige, at i denne Industri importerer man nu 3 til 4 Gange saa meget som før Krigen, og at man ikke fra Regeringens Side har været i Stand til at gribe ind paa dette Omraade for at hjælpe disse Mennesker, at Regeringen — jeg mener dermed den højtærede Indenrigsminister — skal dispensere fra Arbejdsløshedsloven for at give saadanne Mennesker fortsat Hjælp, for at de dog ikke skal sulte ihjel. Ja, det er beklageligt, for der er mere end nok af Arbejde, naar vi blot lægger Forholdene saaledes til Rette, at vi selv kan udføre Arbejdet.

En Industri, der før Krigen slet ikke var berørt af Importen, er vor Møbelindustri, og det ligger i, at de Modeller og de Tegninger, vi bruger her, ikke bruges i Tyskland, men under denne Kriseperiode er man gaaet den Vej, at man har ladet danske Møbelarkitekter tegne de Møbler, vi ønsker fremstillet, og saa sender man Tegningerne til Tyskland og faar Arbejdet udført dernede. Det samme gælder Beklædningsindustrien. Det er jo før nævnt her, at man i denne Industri klipper Tøjet til her i Landet og sender det til Tyskland og faar det syet der, og vore Folk maa saa gaa arbejdsløse det ene Aar efter det andet, hvorved de faar deres Hjem ødelagt.

Nu har der været Tale om, at denne Sag maaske kan blive ordnet paa en anden Maade, og at man skulde kunne forhindre den syge Valuta i at gøre sig gældende her i Landet gennem visse Forandringer i Toldloven. Jeg kan med den bedste Villie ikke se, hvorledes det skulde kunne lade sig gøre, men skulde det kunne lade sig gøre, er det givet, at der maatte en ganske enorm Forhøjelse af Toldsatserne til, en ganske enorm Forhøjelse, som vilde være unaturlig, og som kun vilde betyde en Fordyrelse af de paagældende Varer, thi det er givet, at den Købmand, der handler med Varer, som han har importeret, ved Salget maa indkræve de Beløb, som han har betalt i Told til Staten. Det kan altsaa ikke hjælpe

os, vi ønsker ikke dyre Varer, dem har vi sandelig nok af her i Landet. Det er i allerhøjeste Grad beklageligt, at man ikke er naaet længere ned, end at Prisniveauet ligger ca. 100 pCt. over det i 1914 til Trods for, at det er mange Aar siden, at Krigen sluttede. Danmark er i øvrigt et af de Lande — det viser jo Statistikken —, hvor det er dyrest at leve. Det maa vi endelig ikke glemme at tage Hensyn til, naar vi taler om Forholdene med Hensyn til Arbejdets Udførelse o. s. v.

Jeg skal ikke længere opholde Tingets Tid — i øvrigt hører jeg ikke til dem, der misbruger den her i denne Sal. Forholdet er maaske det, at den højtærede Handelsminister har sagt til Skotøjsarbejderne: Det er allerede afgjort. I saa Fald maa jeg beklage det i allerhøjeste Grad, for jeg synes, den Importregulering, vi har haft i disse to Industrier, har vist os, at vi med den er inde paa en god Vej. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde ganske vist, at Czekoslovakiet ikke vil købe vort Smør og Flæsk. Det har dog købt for 20 Mill. Kr. af disse Varer, og det maa vi naturligvis tage Hensyn til, men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at det danske Landbrug har eksporteret for over 1 100 Mill. Kr. i 1921, saa hvis de ikke kunde have afsat for disse 20 Millioner til det lille Czekoslovakiet, synes jeg dog, de maa have haft Forbindelser med andre, valutastærke Lande, der vilde have været i Stand til at aftage ogsaa for de 20 Mill. Kr. Jeg synes ikke, det er noget virkeligt Argument for, at hele vor Industri skal lide under denne Krise, som den gør. En Kendsgerning er det jo, at vi kan ikke leve af vort Landbrug alene her i Landet, ikke en Gang Halvdelen af Danmarks Befolkning kan leve deraf; og det kan ikke nytte noget, at vi fortæller, at det er det bærende Erhverv, som vi alle maa rette os efter; vi maa søge her i Lovgivningen at stille vore Forhold saaledes, at hele Befolkningen, hvad enten den er beskæftiget i Industri eller i Handel eller Haandværk eller Landbrug, er i Stand til at skaffe sig en nogenlunde Tilværelse til sig og sine Familier.

**Holstein:** Det Lovforslag, som her er lagt paa Tingets Bord, drejer sig om Forlængelse af en Lovgivning, som Venstres Ministerium har foreslaet, og som derefter er blevet enstemmigt vedtaget i dette Ting og af hele Rigsdagen i August Maaned 1922. Hvis man spørger om, hvilke de drivende Kræfter har været til dette Lovforslags Fremsettelse, er der jo stærkt delte